

Jaroslav
Strakoš

BRUNO

BRUNO

*Lehce romantická a napínavá story,
čtení (ne)jen pro seniory*

Jaroslav Strakoš

Prohlášení

Veškerá jména a postavy, vystupující v tomto příběhu, jsou fiktivní. Shoda se jmény skutečných osob je čistě náhodná. V rámci popisovaného děje vychází zmiňovaná činnost Policie ČR ze zákonného rámce, upravující její pravomoci, avšak organizační struktura, stejně jako metody její práce, jsou pro potřebu tohoto příběhu upraveny.

Autor

KAPITOLA PRVNÍ: SLATINA

Ležel až po krk ponořený do horkého bahna, pro jehož léčivé účinky jsou lázně na západě Čech tak vyhledávaným místem. Tuto lázeňskou proceduru probíhající v nerezové vaně, napuštěné řídkou slatinnou kaší, měl ze všech těch procedur, naordinovaných mu lékařem při vstupní prohlídce, nejraději. Dával jí přednost před všemi těmi podvodními či klasickými masážemi, perličkami, vířivkami, ultrazvuky, rozcvičkami v bazénu, elektroléčbami všeho druhu a jinými možnostmi z obsáhlého seznamu, který současná lázeňská léčba svým klientům nabízí.

Co do oblíbenosti byly v jeho seznamu až na samém konci plynové injekce, které jsou aplikovány v celé řadě lázeňských a rehabilitačních zařízeních v Česku. I když sám uznával, že tato aplikace přesně určeného množství oxidu uhličitého do podkoží člověka má velmi pozitivní vliv na celý organismus, zejména co do rozšíření koronárních cév s následným zlepšením prokrvení srdce. Tyto skutečnosti si potvrdil i přečtením několika odborných statí na internetu. Poprvé ve svých 45 letech se v této souvislosti dověděl, že v těle člověka existuje bloudivý nerv. Konkrétně desetipárový hlavový nerv, který se vine z oblasti hlavy, okolo srdce a žaludku a ovlivňuje řadu tělních procesů. Dráždění tohoto nervu právě aplikací oxidu uhličitého, má mimo jiné vliv na snížení rychlosti srdeční činnosti s následným snížením krevního tlaku.

O tuto proceduru se podrobněji zajímal zejména poté, když po první aplikaci plynu do oblasti zad konstatoval, že ze své lázeňské výbavy může asi natrvalo vyřadit právě do lázní koupenu novou košili za téměř tisíc korun, včetně nátělníku, z důvodu jejich výrazného zakrvení v místě vpichu, poté co se mu odlepilo krytí polštářkem s leukoplastí. V této chvíli se vážně zabýval otázkou, zda pozitiva této procedury vyváží případnou škodu na jeho garderobě. Po následném poučení se již k této proceduře nestavěl až tak negativně, aby ji nadále odmítl akceptovat, jak se původně rozhodl. Ale přesto se nestala jeho oblíbenou. Po pravdě řečeno, oblíbenou se nestala asi pro žádného z pacientů. U nikoho aplikace silné injekční jehly do zad s možným následným zakrvením asi libé pocity nevyvolávala, snad kromě jedince, který by byl psychicky poněkud nestandardně orientován. Její prospěšnost pro lidský organismus je však neoddiskutovatelná, což si jako lázeňský pacient Ing. Pavel Radvan s hlavní diagnózou celková únava organismu, plně uvědomoval.

A právě ta bahenní koupel mu v těch 20 minutách a následném zábalu pod prostěradlem a vlněnou dekou umožňovala plně relaxovat a třídit své myšlenky, přispívajíc tak k celkové stabilizaci organismu. Bylo to poprvé v životě, kdy si takto užíval lázeňské péče, při jeho osobní snaze alespoň částečně eliminovat škody, které se v jeho těle nastřádaly z důvodu nepravdivé, a tedy špatné životosprávy a stresu, kterému byl za posledních více jak 20 let služby u policie vystaven.

Jeho kariéra u policie měla zvláštní a poněkud nestandardní charakter. Nikdy nenafasoval uniformu a na ulici v oficiálním výkonu služby, ani jako nováček, neodsloužil ani hodinu. Nikdy nepracoval ani jako kriminalista či detektiv, jak se říká lidově, a taky sám nikdy žádný případ nevyšetřoval. Od počátku byl totiž zařazen v servisních útvarech policie. Zprvu, po náročné teoretické přípravě, na sledovače a od roku 2001 na Útvaru speciálních činností SKPV (Služby kriminální policie a vyšetřování).

Dlužno dodat, že toto specializované pracoviště jednak poskytuje ochranu osobám ohroženým v souvislosti s trestním řízením, jakož poskytuje i krátkodobou ochranu na životě ohroženým osobám. Jako jediná složka v policii na žádost oprávněných útvarů policie a následném schvalovacím procesu, může uskutečňovat předstíraný převod věcí, nasazovat agenta do zločineckého prostředí za využití krycích dokladů a změny identity nasazeného agenta. Agentem je pak vždy policista a nikoliv osoba získaná pro spolupráci s policií.

Vzhledem k výše popsanému zařazení u policie tak trochu záviděl těm policistům, kteří se ke svému povolání mohou veřejně přihlásit a zejména těm, kteří se svým jménem přímo podílejí na vyšetřování konkrétních případů. Z tohoto důvodu měl rád i filmové detektivky, i když se někdy při sledování takových filmů nestačil divit, jak je policejní práce, a to i v českých podmínkách, divákovi představována. Mezi jeho oblíbené filmové detektivky patřil bezesporu kriminalista Bruno Schumann ze stejnojmenného německého seriálu, kterého přesvědčivě zahrál německý herec Christian Berkel.

Nevěděl proč, ale právě dnes, při této bahenní proceduře, mu v hlavě probíhal zkrácený filmový záznam průběhu jeho dosavadní činnosti v policii. Jindy to byla třeba dovolená u moře, rybaření v norských fjordech, let na rogalu, nebo třeba jízda sportřákem na závodním okruhu při rychlosti 200 km v hodině. Nebo také útržky záběrů jeho již zesnulých rodičů a prarodičů, bývalé a dosud jediné manželky Vlasty a v současnosti již dospělé dcery Renáty. Dnes tomu však bylo jinak. Docela živě viděl první sledovací akci, do které byl nasazen. Tu žlutou dodávku, která byla objektem sledování, viděl i s tím reklamním nápisem na zadních dveřích. Ano, ano, vzpomínal si. Byla to tehdy, koncem devadesátek v té době již letitá dodávka Škoda 1203.

Obrazový záznam v jeho mysli, který při zavřených očích prožíval, byl náhle přerušen mladým ženským hlasem: „Snad jste nám tady neusnul, pane Radvane?“ Otevřel oči a spatřil hezkou mladou tvář lázeňské sestry Evy Bajerové, lemovanou blond vlasy sahajícím k ramenům. V té chvíli si uvědomil, že asi opravdu na pár okamžiků usnul a v jeho mysli zprvu vědomé vzpomínky přešly do fáze snu.

„Ne, já jsem nespal, jenom tak trochu přemýšlel,“ zalhal.

„Tak to jste přemýšlel opravdu intenzivně, když jsem na vás volala už od dveří, tak jste nereagoval,“ řekla tak trochu úředním tónem. Pak z police, která visela na zdi, vzala čtverec papírové vaty, která tam byla ve sloupku uložena, nahnula se k němu a stírala mu hojně krůpěje potu z čela a tváře, což byl běžný úkon, který byl během horké bahenní procedury jejím účastníkům poskytován. Z jeho ležící pozice

přinášelo toto stírání potu i určitý bonus v podobě nezakrytého blízkého výhledu do výstřihu jejího bílého pláště, kde jen pod hluboce vystřiženým bavlněným nátělníkem dominovala pevná nadra, blížící se třetímu velikostnímu stupni. Výhled to byl opravdu tak blízký, že mohl spatřit i horní část do hněda zbarvených prsních dvorců.

„Cítíte se dobře? Už jsem měla obavy, že jste nám tady zkolaboval, nebo nedej Bože exnul.“

„A to se tady stává?“ řekl s poněkud přehnanou obavou v hlase.

„Ale ne. Není to tak divoké. Za těch pět let, co tu jsem, se to naštěstí nestalo. Párkrát se někomu nebo některé udělalo šoufl, a tak šup z vany ven a po omytí si je vzali naši doktoři. Vždycky to naštěstí dobře dopadlo, akorát jim slatinu z dalšího pobytu vyškrtli. Většinou už rizikové pacienty vytrídí při vstupní prohlídce. Statisticky vzato, více pacientů zkolabuje asi při těch různých lázeňských švitorkách. Nikdy jsem však neslyšela, že by při těchto zábavách kolabovaly ženy. Svou roli tu zřejmě hraje i věk. Ve skutečnosti však o tom nikdo žádnou statistiku nevede,“ řekla s poněkud trpkým úsměvem ve tváři.

„*Taky jsem o tom něco slyšel.* Jó, víno, mladé ženy a taneček, již nezvládne každý dědeček.“

Po odeznění tohoto rýmu, který se mu náhle vyvstal v myslí, se mladá žena srdečně zasmála. Povzbuzen tímto dílčím úspěchem se mu v hlavě zrodil další rým: „*Na základě této skutečnosti, vyhýbám se v rytmu polky bavící se společnosti.*“

Opět se zasmála.

„Taky pohyb tohoto typu nevyhledávám. Ale jinak vy, samotou tady v lázních nestrádáte, že?“

„Jak to myslíte?“

„Tak jak to říkám, zrovna včera večer v té Modranské vinárně, jste nevypadal příliš osaměle.“

„No ano, ale to byly spolustolovnice.“

Když viděl její poněkud nechápavý výraz ve tváři, řekl:

„Zkrátka, tak to nějak vyšlo. Řízením osudu a zasedacího pořádku se stalo, že lázeňskou stravu konzumuji v posledním týdnu svého lázeňského pobytu ve společnosti dvou, kupodivu velmi pohledných žen, které ještě nepřesáhly hranici čtyřicítky.“

„To jsem si všimla.“

„Uznáte, že bylo doslova mou společenskou povinností je ve vši počestnosti někam pozvat. Jak je možné, že vy jste si mne všimla, ale já jsem vás neviděl? Přece jenom ty moje spolustolovnice, při vši úctě, co do estetického dojmu a zejména věku přece jenom za vámi poněkud zaostávaly.“

Ačkoliv byla jeho poznámkou viditelně polichocena, přímo na ni slovně nereagovala a pouze řekla: „Já jsem tam jenom nakoukla, chtěly jsme s kamarádkou někde posedět, ale tam bylo plno, a tak jsme nakonec zakotvily v Bzenecké. Miládka měla nějaký splín. Rozešla se s Robertem a já jsem měla taky něco k řešení. Tak jsme nakonec po dobré večeri stáhly dvě sedmičky Bzenecké lipky.“

Informovala jej o včera prožitém večeru způsobem, jako by se znali odjakživa.

„Říkáte Bzenecká lipka, tak tu jsem nepil už hodně dlouho. Ale byly doby, kdy jsem ji konzumoval dost často. Já jsem byl totiž v Bzenci na vojně. Pokud vám ten termín ještě něco říká.“

„To víte, že ano. Však můj brácha Radim byl, k jeho smůle, poslední ročník, co ještě musel narukovat.“

„Teď když jste mi to víno připomněla, tak přímo cítím na jazyku tu nasládlou, trochu kyselkavou chuť s vůní lípy. Navíc jeden můj kamarád měl kousek od Bzence dědečka, který se na toto víno zaměřoval. Od té doby vím, že se jedná vlastně o Ryzlink rýnský, kdy se míchají hrozny této odrůdy z několika míst vinařské oblasti. Ale není to směska, protože se jedná o jednu odrůdu. Znamka byla zaregistrována poprvé v roce 1931 jistým Leopoldem Skálou z místního vinařského družstva. Na původním logu byla perokresba košaté lípy od jistého Adolfa Kašpara. Jak říkal kamarádův dědeček, který byl v tomto směru znalec. Byl to člověk, který byl v té době na svůj věk až v záviděníhodné fyzické kondici a nedělalo mu potíže ani několikahodinové okopávání vinohradu. Taky se dožil třiadevadesáti. Ale již v době, kdy mu bylo něco kolem 75 let, byl trochu sklerotický, a tak jsem si to povídání o historii Bzenecké lipky vyslechl opakovaně, proto mi už asi natrvalo uvízlo v hlavě.“

Mladá žena jeho monolog naslouchala s každou větou narůstajícím údivem ve tváři. „No teda, já koukám. Vidíte, zase jsem o něco chytřejší, příště když do té vinárny zas půjdu, tak můžu s těmito vědomostmi u personálu zabodovat,“ což opět doplnila srdečným

smíchem. „Pevně věřím, že nikdo z obsluhy nebude těmito vědomostmi disponovat.“

Při těchto slovech pokračovala v otírání jeho tváře, ačkoliv toho již nebylo zapotřebí. Poté několikrát vrstvený čtverec papírové vaty otočila a začala jím přejíždět po velmi krátkém sestřihu jeho světle hnědých vlasů se stříbrnými nitkami počínajících šedin na skráních. Při této činnosti se její dmoucí výstřih přiblížil jeho tváři natolik, že pocítil teplo a vůni jejího těla, smíšenou s decentním závanem drahého parfému. Tak blízký a při této lázeňské proceduře časově nestandardní kontakt s mladou lázeňskou sestrou byl pro něj na jedné straně vzrušující a byl jím překvapen do té míry, že nevěděl, co v této situaci říci.

Jeho rozpaky byly částečně ukončeny poté, co mladá žena ukončila proceduru stírání potu z jeho tváře a hlavy, narovнала se a otočila tvář k hodinám na stěně.

„Tak ještě chvíličku a bude nám zvonit. Jak jsem koukla na váš rozpis procedur, tak jste tady dneska naposled. Doufám, že toho upřímně litujete.“

„Ano, s politováním musím konstatovat, že je tomu tak a z tohoto místa vám děkuji za příjemné chvíle, které jsem ve vaší přítomnosti převážně vleže strávil.“

Srdečně se jeho slovům zasmála a pak s jakousi výčitkou v hlase řekla:

„Ale z těch sedmi slatin, co jste měl nalajnováno, jste byl u mne jenom třikrát.“

V této chvíli již poněkud nabyl duševní stability, takže řekl: „Máte plnou pravdu, ale opravdu jsem to nemohl nikterak ovlivnit, i když jsem si vědom, že slatinná koupel za vaší přítomnosti je úplně něco jiného, nežli u vašich ctěných kolegyň.“

„Jak jste to myslel?“ zeptala se.

„No podívejte se,“ začal tónem připomínajícím baviče Ludka Sobotu, „třeba ta Vaňková, je to skutečně pěkná ženská, ale když mi napustila vanu, tak to bahno bylo nejmíň o dva stupně chladnější než třeba dneska tady.“

„Chladnější?“ zeptala se nechápavě.

„Ano, určitě pocitově chladnější. Pochopitelně teploměr jsem s sebou neměl. Ale zajímavé na tom je to, že třeba ty moje spolustolovnice, které jste tady před chvílí zmínila, tvrdily opak. Když jsem se tak o tom svém pocitu mezi řečí zmínil. Představte si, že obě tvrdily, že když jdou na slatinu k Vaňkové, tak se jim zdá ta koupel o něco teplejší, nežli jindy.“

Po kratičké pauze, která uplynula po doznění jeho slov, řekla: „Ale to není možné, teplotu slatiny řídí počítač, tu nemůže personál měnit, jak se komu zalíbí.“ Pak se zarazila. „No jó, já trubka. To jsem vám pěkně naletěla,“ klepala si při těchto slovech se smíchem na čelo. „Pochopila jsem, na co narážíte,“ hrozila mu zvednutým ukazováčkem pravé ruky.

„Na nic nenarážím, já jenom o svých pocitech.“

„Ale k tomu se já nemohu vyjadřovat. To by zas o mně mohl někdo prohlašovat, že jsem na chlapy.“

Po malé odmlce dodala: „Jana sice není úplně moje nejlepší kamarádka, ale jako kolegyni ji mám ráda. Ona je původně vystudovaná fyzioterapeutka. Pak ale měla něco s rukou. Nějak jí selhávalo nervové zakončení. Možná, že ze stresu. Tak začala dělat na koupelích a vede i skupinový tělocvik. Málokdo ví, že byla skoro deset roků vdaná, a ta doba asi nebyla šťastným údobím jejího života. To je zřejmě příčinou, že k chlapům se chová poněkud... řekla bych profesionálně odměřeně. A odtud pramení hodnocení její osoby, které si předávají pacienti z turnusu na turnus.“

Zejména poslední větu pronesla poněkud strohým tónem. Pozdě si uvědomil nevhodnost svých poznámek k její kolegyni, a proto se pokusil o nápravu, která však vyzněla strojeně a nepřesvědčivě.

„Ve své podstatě je, až na geneticky dané výjimky, většina žen na chlapy. Pochopitelně intenzita zájmu o muže je případ od případu různá. Tak je to od přírody dané v zájmu zachování lidstva na zemi. Pokud nějaký neurvalec nasměruje ženu jinam, nelze vinu hledat u ní. Takže má slova na adresu vaší kolegyně Jany Vaňkové přijměte s jistým nadhledem. Já jsem byl pod dojmem zprostředkované informace, která mě zřejmě pocitově ovlivnila.“

Aniž stačila lázeňská sestra Eva Bajerová na jeho pokus o filosoficko-sociologickou úvahu jakkoliv reagovat, další rozmluvu na poněkud ožehavé téma ukončil výrazný tón elektronického časovače, odměřující dobu trvání jeho procedury.

Bez dalších slov po odeznění tohoto elektronického upozornění zamáčkla mladá žena k tomuto účelu určený knoflík na ovládacím

panelu, umístěném na stojanu uprostřed místnosti. V té chvíli hladina tekutého bahna v důsledku automatickém otevření odtokové záklopký začala velmi rychle klesat do té míry, že na druhém konci vany se v této černohnědé mazlavé hmotě vytvořil vír. Asi po deseti vteřinách byla vana téměř prázdná a zbytky léčivé slatiny mizely v odpadním otvoru o průměru asi patnáct centimetrů s oním typickým zachrochtáním čerpadla, dokumentujícím, že čerpání bylo úspěšně dokončeno.

Již jako zkušený pacient zůstal i po odčerpání obsahu vany v sedící poloze, přičemž kůže jeho těla byla zcela pokryta tmavohnědým krytem z předchozí bahenní koupele. Původní barva kůže se začala objeovat až poté, co lázeňská sestra začala bahno smývat proudem vody pomocí ruční sprchy, opatřené atypicky velkou růžicí. Pak vyčkal, až nahrubo spláchne i zbytky bahna ze dna vany, a to zejména z důvodu bezpečnostních, protože případná snaha o změnu polohy by na kluzkém povrchu vany mohla skončit neřízeným pádem. Teprve nyní nastala chvíle, pro řadu mužů poněkud frustrující, tedy postavit se dámské obsluze tohoto lázeňského zařízení tváří v tvář a nechat si kromě rukou opláchnout i ty nejchoulostivější partie svého těla.

Při své sto osmdesát čtyři centimetrů vysoké postavě s osmdesáti osmi kilogramy živé váhy se této chvíle až tak obávat nemusel, zejména s přihlédnutím k okolnosti, že matka příroda jej celkem slušně vybavila i pro splnění úloh při zachování rodu.

Po následném otočení vydatný proud vody smyl i zbytky bahna z jeho zad a částí jeho tělesné schránky, níže položených. Pak mu

mladá žena podala ruční sprchu a zatáhla umělohmotný závěs, aby mohl důkladně smýt dosud neodhalené částice bahna i ze všech intimních záhybů svého těla.

Poté co vystoupil z vany na plastový rošt, se nechal zahalit do velké froté osušky béžové barvy a odkráčel do vedlejší místnosti, kde po osušení odložil mokrou osušku do plastového prádelního koše k tomuto účelu zde připraveného. Následně ulehl na jedno ze dvou lehátek, překrytých silnou vlněnou dekou a prostěradlem stejné barvy, jakou měla osuška, kterou předtím odložil. Během několika málo následujících okamžiků byl pak lázeňskou sestrou do připraveného prostěradla s dekou zabalen jako miminko do peřinky.

A opravdu pokaždé, když byl po lázeňské koupeli takto připravován k relaxaci, dostavovaly se u něj velmi příjemné pocity a podvědomě se vracel do svého velmi raného věku, kdy jej maminka obdobně balila po koupeli. Vyvolávalo to v něm jisté pocity klidu a bezpečí.

Od chvíle, kdy jej lázeňská sestra počala omývat od bahna, až do okamžiku, kdy jej popsaným zábalem vrátila v myšlenkách až do nejútlejšího věku, nepadlo z žádné strany jediné slovo. Teprve nyní, když tady ležel zcela zahalen dekou s rukama připaženými k tělu, se mladá žena sklonila k jeho tváři a jako by si uvědomovala jeho myšlenkové návraty do dětství, láskovně řekla: „A teď budeme hajat.“

Jenom se usmál, ale slovně nereagoval. Po chvilce odmlčení dodala již bez infantilního zabarvení hlasu: „Tak dneska jste poslední, takže nemusíte spěchat.“

„Máte pravdu, nikam nespěchám, ani tak všeobecně. Zítra už žádné procedury nemám. Akorát výstupní prohlídku.“

„Takže dneska akorát zase vyvedete ty svoje spolustolovnice, že?“ zeptala se s jistou dávkou jízlivosti v hlase.

„Ne, to ne. Dneska žádné vycházky. Byl jsem sice domluvený s jedním známým, se kterým jsme se tady náhodně potkali, že někam zajdeme, ale než jsem šel sem, tak mi volal, že mu do toho něco vlezlo. Takže jsem si dneska naordinoval klid na lůžku, jak na vojenské ošetřovně.“

Po chvíli mlčení pokračoval: „Když jsem zmínil tu ošetřovnu, nevím, jak mě to teď napadlo, tam jsem se jednou na vojně vetřel, i když vlastně mi nic moc nebylo a nevěřila byste, jak se mi to vyplatilo. Omlouvám se, že poněkud odbíhám od původního tématu rozhovoru.“

„Já si to ráda poslechnu,“ řekla s úsměvem. „Já už taky za chvíli končím, a tak se ráda dovím něco nového.“

„No nevím, zda nového, spíše starého.“

Zasmála se. Pak se posadila na prázdné lehátko, které stálo asi dva metry po jeho pravici. Leže na zádech koutkem oka zahlédl, že při takto vysokém sezení se její bílý plášť posunul výrazně nahoru a odhaloval pohled poměrně vysoko nad její hezká kolena.

„Představte si tu náhodu. V té době jsem byl již na té vojně asi půl roku. To bylo v devadesátých letech, když se chodilo už jenom na jeden rok. Později to ještě zkrátili, než vznikla profesionální armáda. Navíc v té době již vysokoškoláci nastupovali jako řadoví bažanti.“

Dříve jako absolventi vysokých škol, tedy absíci, dostali hned zlaté prýmký a poddůstojnickou hodnost, protože vojenský výcvik absolvovali již během studia, a to bez rozdílu zaměření. Byli tedy uchránění od jakékoliv buzerace nebo šikany. Bydleli na cimrách mimo ostatní mužstvo. Na nás to však padlo s plnou parádou. Po půl roce jsem měl té buzerace tak akorát. Samé cvičení, noční poplachy a realizace rádobý nových nápadů a trendů. Ale i šikana od některých mazáků a zejména od nadmíru snaživého velitele čety v hodnosti desátníka, absolventa osmi tříd, odněkud z Horní Dolní. Důstojníci ze staré éry se chtěli udržet a prokázat svoji nepostradatelnost a loajalitu. Ti noví chtěli zase ukázat, že mají na to, aby udělali kariéru v NATO. V té době přípravy na vstup do aliance finišovaly. Kariéru však později udělala i řada těch, co přísahali věrnost Československé socialistické republice, po boku spřátelených armád.“

Z protějščího lehátka se ozval smích.

„Přesně tak to líčil brácha. Ten se nechal náborovat a podepsal úvazek na 6 let, jako voják z povolání. To už byl ženatý. Dostal dokonce byt 3+1 naproti kasáren. Ale do dneška toho nelituje. Má hotelovku, a tak kromě prvních tří měsíců, kdy jej naháněli po cvičáku, celou dobu závazku dělal šéfa nějakého velkého proviantního skladu. Když se pak snižovaly stavy a kasárna zrušili, šel do civilu a dělá provozního na hotelu v Mariánkách. Byt mu zůstal a mohl si ho dokonce koupit. V porovnání s dnešními cenami za hubičku. Ale to jsem vám do toho vstoupila, za což se omlouvám.“

„Nemáte za co, alespoň vím, že jste v obraze.“

Po krátké odmlce pak pokračoval:

„Jak jsem již řekl, ta vojna mi už lezla krkem, a tak jsem využil toho, že mě jednoho dne začalo skutečně trochu škrábat v krku a po ranním nástupu jsem se ohlásil, že potřebuji zajít na ošetřovnu. Můj prvotní úmysl byl vydolovat z toho lehkého nachlazení alespoň na tři dny tak zvaný klid na lůžku. Což by znamenalo, že bych nemusel na cvičák, nebo do služeb a mohl bych se vyspat do libosti. A dokonce bych měl nárok, aby mi kamarádi donesli jídlo na cimru v ešusu, případně čaj v petce. Ale teď o té náhodě, jak jsem předeslal. Když jsem si asi hodinu poseděl v čekárně, protože jsem byl asi pátý na řadě, a po vyřízení formalit v přijímačce u sestry konečně vstoupil pootevřenými dveřmi do ordinace, poněkud mě zaskočilo, že tam nevidím bílou hřívu podplukovníka Dobrovského, zvaného Šedý vlk, tedy našeho útvárového doktora.“

V té chvíli si uvědomil, že hovoří už delší dobu bez přerušení a z lehátka naproti neslyší vůbec žádnou reakci. Přerušil vodopád svých slov, pohlédl doprava a ujistil se, že mladá lázeňská sestra Eva Bajerová nikam neodešla a nadále sedí na lehátku, lehce pohupujíc opálenýma nohama. Na otočení jeho hlavy reagovala úsměvem. „Tak pokračujte, nechystám se nikam odejít. Počkám si na finále.“

„Já jenom jestli vás nenudím nebo nezdržuju.“

„Sedla jsem si tady dobrovolně a vy ještě stejně musíte nejmíň deset minut relaxovat, tak buďte bez obav.“

„No, jak jsem už řekl, místo šedé hřívy doktora Dobrovského tam vidím černý krátký sestřih zjevně mladého doktora, otočeného zády

ke mně, datlujícího cosi na klávesnici z dnešního pohledu prehistorického počítače. Předpisově jsem zahlásil příchod, jak to bylo i v té porevoluční době v kasárnách, včetně ošetřovny, vyžadováno.“

„Tak co, Robe, co tě k nám přivedlo?“ optal se mladý doktor, stále otočený k obrazovce počítače.

Než jsem si dokázal v hlavě srovnat jak to, že mě doktor oslovuje tak jako moji spolužáci ještě na gymplu, doktor se prudce otočil na otáčivé stoličce a já hleděl do tváře Jardy Rovenského, mého nejlepšího kamaráda z té doby.“

V této fázi monologu se Pavel Radvan odmlčel, aby tak zdůraznil význam tohoto okamžiku pro jeho další vojenskou „kariéru“. Z vedlejšího lehátka se ozvalo:

„To jste měl radost, co?“

„Jak by ne. Neviděli jsme se asi šest roků. Od té doby, co jsme skončili gympl. Jarda šel studovat lékařskou fakultu do Hradce Králové a já ekonomiku do Bratislavy.“

„Do Bratislavy? A proč tam?“

„To mělo několik důvodů. Za prvé v té době byla ještě federace, takže se studovalo křížem krážem republikou. Ale hlavním důvodem byl fakt, že moje maminka byla původem Slovenka, právě z Bratislavy, a její sestra s manželem tam v té době měli velký krásný byt s výhledem na Dunaj a sami přišli s návrhem, že kdybych šel studovat do Bratislavy, tak bych mohl u nich bydlet, a dokonce v samostatném pokoji. Jejich jediná dcera se provdala do Austrálie, a tak ve velkém bytě bydleli sami. A tak se taky stalo. Proto ta Bratislava.

Je faktem, že poslední dva roky studia jsem už tam prožil po rozpadu Československa.“

„Maminka, to jste řekl hezky...“

Znovu pohlédl vpravo. Eva Bajerová se dívala jakoby skrz něj, spíše někam nad něj, a zdálo se, že její myšlenky plynou mimo prostor, ve kterém se právě nacházeli. Dokonce se mu zdálo, že v koutcích jejích výrazných hnědých očí se zaleskly slzy.

Proto se odmlčel, usuzuje, že by dalším povídáním momentálnímu duševnímu rozpoložení mladé ženy nikterak neprospěl.

V následujících dlouhých vteřinách nastalo úplné ticho. Pouze se jakoby z velké dálky ozývalo nevýrazné šumění vody v potrubním systému lázeňského provozu.

Začal se cítit poněkud trapně, ale nežli se mohl tento nepříjemný pocit v jeho mozku naplno rozvinout, byl vysvobozen opět hlasem mladé ženy, která mu pro tuto chvíli dělala společnost:

„Tak pokračujte, proč jste přestal?“

Znovu otočil hlavu a pohledem zjistil, že Eva Bajerová se ve svých myšlenkách vrátila opět do reality. Znovu převládl příjemný úsměv v její tváři a hezké nohy jakoby bezstarostně se houpající v prostoru mezi lehátkem a vykachlíkovanou podlahou béžové barvy.

„Ale nějak jsem se zamyslel a měl jsem pocit, že začínám usínat.“

Rozhodl se tak tu chvíli mlčení vzít plně na sebe. Zasmála se.

„Asi se nad sebou budu muset vážně zamyslet, když i muži ještě v plné síle v mé přítomnosti, dva roky před mou třicítkou, usínají.“

Znovu se zasmála. Pak zvažněla a řekla:

„Já se omlouvám, dělala jsem si legraci. Je naprosto běžné, že pacienti po slatině usínají. Proto taky tady musí zůstat alespoň dvacet minut ležet. Slatina je krom své nezpochybnitelné prospěšnosti svým způsobem i pro organizmus zatěžující procedurou. Právě zde, pod tou vlněnou dekou, dochází pak ke zharmonizování všech životních funkcí.“

Ten závěr vyzněl již v naprosto profesionálním tónu.

Rozhodl se rozhovor opět odlehčit.

„Tak vám je dvacet osm?“ zeptal se.

„Něco se vám na tom nezdá? Připadám vám na ty roky starší?“

„V žádném případě, spíše naopak, ale teď jsem si vzpomněl na jeden vtip. Ale nevím, zda je vůbec vhodné, abych ho řekl.“

„Vůbec se nežinýrujte, pane inženýre. Když jste to už nakousnul...“

„Tak dobře: Přijde dcera v jednu hodinu po půlnoci domů. Matka ji čeká v obýváku a ptá se jí: ‚Kde jsi byla?‘ ‚No přece s Hugem, na diskošce,‘ odpoví dcera. Matka začne lamentovat: ‚Kamilo, že se nestydíš. Je ti teprve čtrnáct a už se taháš s klukama po nocích. Ale že já mám dneska dvacáté osmé narozeniny, na to úplně kašleš.“

Mladá žena se opět zasmála a řekla:

„Já bohudík, nebo snad bohužel ještě žádné výchovné problémy neřeším, ale ten vtip jsem fakt ještě neslyšela.“

Pak se podívala na hodiny nade dveřmi.

„No vidíte, jak nám ten čas pěkně ubíhá, ještě pár minut a budete úplně zharmonizovaný. Já jsem se ale vlastně nedověděla, jak to dopadlo s tou ošetrovnou?“

„No zkrátka, dopadlo to plně k mému prospěchu. Po oboustranně vřelém přivítání jsem se dověděl, že Jarda k nám sotva před týdnem taky narukoval. Jelikož měl už po atestaci na interně, mohl samostatně vykonávat praxi, čímž umožnil doktoru Dobrovskému nástup na krátkou dovolenou. Můj zdravotní stav byl vyhodnocen natolik závažný, že mi byl předepsán klid na lůžku, a to ne v ubytovacích prostorách mužstva, ale přímo na ošetrovně, kde pro tyto případy bylo několik lůžek. Tam jsem pak strávil překrásných sedm dnů plných nikým neomezeného odpočívání a spánku, jakož i nekonečných diskuzí s mým ošetřujícím lékařem Jardou.“

„Takže příběh s dobrým koncem?“

„Ten dobrý konec až nakonec. Asi za 14 dnů poté, co jsem opustil ošetrovnu, jsem byl povolán přímo na štáb k veliteli útvaru. Tam mi bylo sděleno, že v horizontu dalšího týdne jsem převelen na funkci sanitář útvarové ošetrovny z důvodu, že jeden sanitář odchází do civilu a v mé osobní dokumentaci bylo zjištěno, že během studia na VŠ jsem absolvoval zdravotnický kurz a tři roky po sobě absolvoval měsíční praxi v nemocnici.“

„A to se zakládalo na pravdě? Určitě se o to postaral ten Jarda, ne?“ optala se s jakousi nedůvěrou v hlase.

„Ale já jsem opravdu v době, kdy jsem studoval v Bratislavě, dělal po tři roky brigádu v nemocnici. Předtím na radu jednoho svého

kolegy jsem si spolu s ním udělal asi desetidenní zdravotnický kurz, na podkladě kterého jsme tam mohli nastoupit jako pomocný zdravotnický personál. Ve vojenských materiálech to pak trochu přikrášlili a nazvali to zdravotnickou praxí. Je pravdou, že jsem se o tom Jardovi v době, kdy jsem ležel na ošetřovně a tlachali jsme o všem možném, mezi řečí zmínil. On však kategoricky popíral, že by měl s mým přeřazením něco společného.“

„Život někdy přináší překvapení, která jsme nečekali. To vaše povídání to jenom potvrzuje.“

Po krátké odmlce se pak zeptala: „A co ten doktor Jarďa, ten zůstal u armády?“

„Nezůstal, i když ho lákali a dostal i zajímavou nabídku do Ústřední vojenské nemocnice v Praze. Dneska je uznávaným gynekologem a má malou soukromou specializovanou kliniku, zaměřenou na reprodukováné těhotenství. Je už také docentem a externě přednáší na fakultě v Hradci.“

„Teda, ale vždyť jste říkal, že byl internista.“

„To ano, ale pak si udělal atestaci na gynekologii.“

„Tak tomu říkám návrat ke kořenům,“ řekla se smíchem.

Eva Bajerová znovu pohlédla na hodiny.

„Tak nám to pěkně rychle uběhlo.“

Opět velmi lehkým pootočením hlavy spíše periferně uviděl, jak se mladá žena pomalu sesouvá z lehátka, přičemž se jí bílý plášť vyhrnul ještě více nahoru a odhalil pohled tentokrát již hodně vysoko, takže na zlomek vteřiny jeho zrak zachytil i bílou barvu jejích

kalhotek. Celkový pohled byl umocněn tím, že poslední knoflík již tak poměrně krátkého pláště opustil při sesouvání z lehátka své původní místo v knoflíkové dírce.

„Máme teprve tři hodiny odpoledne a vy jste už definitivně rozhodnut strávit svůj prakticky poslední den v lázních v klidu na lůžku?“ optala se s jakýmsi rozverným tónem v hlase, přičemž se opět přiblížila do jeho těsné blízkosti, uvolňujíc přitom vlněnou deku jeho zábalu, založenou pod polstrování lehátka, na němž ležel. Plně si uvědomoval, že tato činnost již není ve standardní náplni práce lázeňské sestry. Ve své většině se pacienti po této proceduře ze zábalu dostávali sami, krom odůvodněných případů pacientů se sníženou mobilitou.

Posadil se na lehátku, zahalen toliko prostěradlem. Poodstoupila asi na vzdálenost jednoho metru a s nepředstíraným zájmem si jej prohlížela.

„Teď vypadáte jako Alain Delon z Asterixe.“

„To jste mi ale moc radosti neudělala. Při vší úctě k jeho osobě, musím připomenout, že tento idol žen několika pokolení spatřil světlo světa takřka o 40 let dříve než já.“

Zasmála se. „Máte pravdu, ale já měla spíše na mysli tu pózu.“

„Děkuji za vysvětlení. Musím ale ocenit, že vaše vnímání situace se výrazně přiblížilo mému. Taky mi na okamžik vyvstala v hlavě scéna jakoby z doby pár desítek let po Kristu. Po pravdě však nutno poznamenat, že nahý stařík v prostěradle k podobnému přirovnání přímo inspiruje.“

„Kdyby nás někdo slyšel, tak by si mohl myslet, že máme společné myšlenky,“ řekla pak opět se smíchem.

„Myslet si může kdokoliv cokoliv, našťěstí nás nikdo neslyší, alespoň v to doufám,“ pravil vstávaje z lehátka.

„Na tom není ale nic špatného, když si dva lidé myslí totéž, nebo mají stejné představy. Nemám pravdu?“

„V tom s vámi plně souhlasím.“

„Ale teď jsem si uvědomila, že vy máte představu, že zbytek dnešního dne prožijete v klidu na lůžku, čímž se ale naše představy pro dnešní den zásadně rozcházejí. I když moji přímou otázku jsme nějak zamluvili.“

„To asi bude tím, že já jsem se narodil o nějaký ten pátek dřív.“

„Tak si představte, že by tomu tak nebylo.“

V té chvíli si uvědomil, že tento rozhovor probíhá v poněkud zvláštní situaci. On nahý, zahalen toliko prostěradlem, stojí v blízkosti mladé přitažlivé ženy, které, jak se zdálo, tato skutečnost nebyla nijak nepřijemná. Spíše naopak, jeho poněkud choulostivá situace ji zřejmě bavila. V žádném případě nečekal, že jeho poslední lázeňská procedura, slatinná koupel, se vyvine do této podoby. Rozhodl se proto, že přejde do slovního protiútoky a získá tak v tomto nestandardním rozhovoru převahu.

„Rád bych pokračoval v diskuzi na toto téma, ale situace, ve které se nacházím, poněkud rozptyluje mé myšlenky, nebo lépe řečeno, směřuje je poněkud jednostranně. Zejména když si mám představit, že jsem mužem výrazně mladšího věku.“

„Jak jste to myslel?“ zeptala se s nezakrývaným překvapením v hlase, ztrácejíc poněkud svoji dosavadní suverenitu.

„Když se ptáte, tak odpovídám. Kdybych byl výrazně mladší, tak bych vás teď...“

Využila jeho krátké odmlky a poněkud nervózně a rychle se zeptala: „Co jako?“

Pohlédl jí do tváře a s uspokojením zaregistroval její poněkud zmatený a těkavý pohled, vyhýbající se delšímu očnímu kontaktu.

„Původně mě napadlo, že takto hypoteticky omlazen bych vás teď... pozval, abych vám ukázal svoji sbírku poštovních známek. Úplně jsem ale zapomněl, že tu jsem si do lázní nevzal a mám ji doma. Takže pak by tady byla tematicky příbuzná návštěva výstavy poštovních holubů, která, jak jste si mohla přečíst na plakátech, probíhá právě v těchto dnech ve zdejším domě kultury. Ale jak bylo předem řečeno, bavíme se v rovině co by, kdyby.“

Po těchto vyslovených větách napětí v ženě tváři viditelně pominulo a vystřídal ho pobavený úsměv.

„Uf, to jsem si oddechla. Vy si rád z lidí utahujete, že?“ Aniž by počkala na jeho reakci, dodala: „Na první pohled by to do vás nikdo neřekl. Uživil byste se i jako herec. Umíte být docela přesvědčivý.“

„To se stává, že někdo poté, co absolvuje tuto blahodárnou koupel, začíná mít slušně řečeno i jiné spády?“

„I to se stalo,“ odpověděla již bez úsměvu. Jako by jí po tváři přeběhl stín.

Poté ještě více zvažněla, když zjevně ztratila náladu k nějakým legráckám a pak řekla poněkud roztrpčeně: „Vy všechno jenom zlehčujete. Na srandičky by vás užil. Tak se běžte oblíknout a pak se stavte na sedmičku pro průkaz. A ten dnešní klid na lůžku si pořádně užijte!“

„Provedu,“ zahlaholil, přičemž se poněkud teatrálně postavil do pozoru. Tento jeho pokus reagovat na náhlou změnu v chování mladé ženy se však minul účinkem. Sklopila hlavu, pak poněkud nervózně vsunula obě ruce do kapes pláště a zrychleným krokem přešla do vedlejší místnosti. Po několika okamžicích, když už odcházel do prostoru šatního boxu, ozvalo se dosti hlasité zabouchnutí dveří, svědčící o tom, že Eva Bajerová opustila i vedlejší místnost v ne zcela ideální náladě.

KAPITOLA DRUHÁ: CHVÍLI POTÉ

Když se pak oblékal, zpětně si v mysli přehrával, co se v posledních přibližně čtyřiceti minutách stalo. Relaxace v bahenní koupeli, spojená s až nezvykle vstřícným chováním mladé lázeňské sestry, pokračující pak i během jeho zábalu na lehátku.

Ve spojení s některými slovními náznaky by se dalo usuzovat, že mladá žena s ním flirtuje a dokonce, že se jej snaží pobídnout k větší aktivitě, vedoucí k návrhu na odpolední, či dokonce večerní setkání mimo tento areál. Z šeptandy, která probíhá mezi lázeňskými pacienty, byl informován, že je sice vdaná za nějakého doktora, ale ten je už několik měsíců mimo republiku na nějaké misi v Africe. Před jeho odjezdem se mezi manžely měla řešit jeho údajná nevěra v nemocnici, kde pracoval. Objektem jeho mimomanželské pozornosti měla být lékařka, která dokonce odjela na misi s ním.

Stále se však nemohl oprostít od myšlenky, že si s ním ta mladá půvabná žena jenom pohrává a s případným návrhem na rande by mohl být ve finále s jistou dávkou posměchu odmítnut. Aniž by to nějak ovlivňoval, zjevil se mu na okamžik v mysli světelný ukazatel, na kterém pulzovala číslice 45, což se mu jevilo jako obzvlášť trefné. Vědomí věkového rozdílu mezi ním a touto mladou ženou bylo totiž hlavní překážkou toho, že se k přímému návrhu na odpolední či večerní setkání v průběhu posledních minut neodhodlal.

Místo toho se uchýlil do ulity rádoby vtipných vět, které plynuly z jeho úst jako pomyslná obrana před možným nebezpečím případného znevážení jeho ega.

Plně si nyní uvědomoval, že zprvu pohodová komunikace mezi ním a mladou ženou skončila zjevně z jeho viny její poněkud rozmrzelou reakcí a odchodem, který by se dal slovně vyjádřit jako prásknutí dveřmi.

Při oblékání si vzpomněl na dvě lidové moudrosti: *Pozdě bycha honit* a *Pozdě plakat nad rozlitým mlékem*, kdy naši vtipní předkové takto vyjádřili pozdní lítost již před mnoha staletími, a to v prvném případě již v době kolem 15. století. Toto pořekadlo znal i Jan Ámos Komenský.

Dokončil ustrojení a kontrolu svého zevnějšku ve zde zavěšeném zrcadle, zaklapl dveře převlékácké kabiny a vyšel na širokou chodbu lázeňské budovy. V té chvíli v něm doznělo rozhodnutí, že se alespoň pokusí o důstojnější završení posledního dne svých lázeňských procedur. Takto naladěn zaklepal na dveře označené číslem 7. Po malé chvilce se ozval bzučák elektronického zámku, opatřeného dveřní koulí.

„Dobrý den,“ pozdravil hlasitě, i když se v tomto okamžiku v kancelářsky vybavené místnosti, oddělené od vstupního prostoru vysokým pultem, nikdo nenacházel. Z vedlejší místnosti se ozýval tlumený ženský hlas, z něhož usoudil, že zde nějaká osoba ženského pohlaví telefonuje. Zabarvení hlasu mu však nepřipadalo, že by to byla lázeňská sestra Eva Bajerová.

„Okamžik, hned jsem tam,“ ozvalo se hned nato, čímž si svoji původní domněnku potvrdil.

V této kanceláři již jednou byl, při nástupu do lázní, kdy se přihlašoval k naordinovaným procedurám po vstupní lékařské prohlídce. Byla to velká světlá místnost se dvěma psacími stoly a vysokými čalouněnými kancelářskými židlemi proti sobě. Na každém stole měl své místo i počítačový monitor.

Na stěně po pravé straně od vstupního pultu byly nad sebou dvě poměrně široké a přibližně tři metry dlouhé police, které dosahovaly až k oknu. Ty byly zcela obsazeny květináči s kancelářskou zelení, jak je tato součást vybavení klasických českých kanceláří, zejména z doby minulé, pojmenována. Zrovna tak by šlo říci pokojovkami. Stejně tak byl obsazen i široký podokenní parapet a část nízkých skříněk bílé barvy pod policemi.

Jeho zrakem monitorování zařízení místnosti skončilo ve chvíli, kdy z vedlejší místnosti vešla asi čtyřicetiletá žena, krátkých tmavých vlasů, v elegantních šatech barvy safari s našitými nárameníky a propínáním na knoflíky až do pasu. Ty dávaly vyniknout její vysoké, sportovní postavě s menšími ňadry, ale naopak s pěkně tvarovanými boky. V tento okamžik ozářilo místnost skrze na jihozápad orientovanými širokými okny zářijové slunce, které se vymanilo z područí bílých mraků na polojasné obloze. Proti jeho paprskům, které mu náhle zasvítily i do očí, nebyl schopen v první chvíli zaostřit pohled na její tvář.

„Dobrý den, vy jdete asi za kolegyní Bajarovou, že?“ optala se úředním tónem, hodným úřednice přestupkové komise Městského úřadu.

„Ano, Radvan jméno mé. Mám tady někde průkaz, byl jsem dneska na poslední slatině, potřebuji potvrdit.“

Svoji odpověď přitom bezděčně zdůraznil posunkem pravé ruky, znázorňující razítkování.

„Jó, ano, vy jste byl u mě dvakrát na slatině a jednou, tuším na perličce. Kolegyně tu bude za chvíli, musela narychlo odběhnout. Volal ji šéf. Váš průkaz má asi ve složce, nechci se jí v tom hrabat, ale kdybyste spěchal, tak ho najdu a potvrdím.“

Při jejích slovech se přesunul o pár desítek centimetrů vpravo, aby tak unikl slunečním paprskům, kterým v tomto místě již bránil v pronikání oranžový závěs, shrnutý na jedné straně okenního rámu. Tímto opatřením získaly jeho oči opět převahu nad sluncem a doslova prožřely.

Žena, která stála před ním, byla lázeňská sestra Jana Vaňková, o které již dneska byla řeč. Důvodem, proč ji ihned nepoznal, byly nejenom sluneční paprsky, ale i skutečnost, že byla oděna zcela jinak, nežli ji mohl při lázeňských procedurách v posledních třech týdnech spatřit.

„Ne, já zas tolik nespěchám. Ale nebudu zdržovat. Asi už také končíte. Počkám na chodbě, jsou tam křesílka.“

„To mi neříkáte žádnou novinku, ta křesílka jsou tam už od nepaměti. Jestli jste si všiml, tak stejná máme i tady. Jsou už slíbená